

ΙΠΠΟΚΕΝΤΑΥΡΟΙ. Σύμβολον Λακωνίας. (Ίδε σελ. 522).

ρχοῦσιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν οἱ ὁμογενεῖς ἀνευ ὠρι-
σμένου σκοποῦ, ἀλλ' ὅπως δαπανήσῃ αὐτὰς ὠφελι-
μώτερον. Δὲν εἶναι τάχα ἐκ τῶν ὠφελιμωτέρων καὶ
ἡ σύστασις Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας ἐν Παρισίοις; Τὴν
αὐτὴν γνώμην ἠκούσαμεν καὶ ἐκ τοῦ στόματος
τοῦ Κ. Ρόκ, ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλλάδος, μετ' ἀό-
κνου ζήλου μεριμνῶντος περὶ τῶν συμφερόντων τῆς
πατρίδος.

Τὸν ὀργασμὸν τοῦτον τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν μά-
θησιν ἀναγνῶριζει καὶ δι' ἐνθέρμων λόγων ὑποκαίει
ἀδιακόπως ὁ ἀκραιφνέστατος τῶν φίλων τῆς Ἑλλά-
δος Κ. Βιλλεμαίν. Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν εἰς Πα-
ρισίους ἀφίξίν μου παρευρέθην εἰς συνεδρίασιν τοῦ
φιλολογικοῦ τμήματος τῆς Ἀκαδημίας, καθ' ἣν προέ-
κειτο νὰ ἀναπληρωθῇ μέλος ἀποθανόν. Ὁ ἀποδιώ-
σας ἦτο εἰδήμων τῆς ἀνατολικῆς φιλολογίας, καί,
κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθος, ὁ ἀντ' αὐτοῦ ἐκλεχθησά-
μενος ἔπρεπε νὰ εἶναι καὶ διάδοχος τῶν γνώσεων ἐ-
κείνου. Καὶ πρόεδρος μὲν τῆς συνεδριάσεως ἦτο ὁ
παρ' ἡμῖν ἄλλοτε ἱκανὸν χρόνον διατρίψας Κ. Le Bas,
γραμματεὺς δὲ αὐτὸς ὁ Κ. Βιλλεμαίν· ἡ δὲ μάχη,
εἰ καὶ ἀναίμακτος, προεμηνύετο πεισματώδης, διότι
τρεῖς ἦσαν οἱ ὑποψήφιοι, ἐξ ὧν τὸν ἕνα ὑπεστήριξε διὰ
τοῦ κύρους αὐτοῦ καὶ ὁ Κ. Guizot. Τὸν ἄνδρα τοῦ-

τον, τὸν κυβερνήσαντα καὶ διὰ τῆς κυβερνήσεως αὐ-
τοῦ λαμπρύναντα τὴν ἰδίαν πατρίδα, περιειργαζόμενην
ἐν ἀνέσει πρὸ τῆς συνεδριάσεως συνδιαλεγόμενον
μετὰ τῶν ἄλλων. Τὸ ἦθος ἔχων, ὡς καὶ ὅτε ἐκράτει
ἀνὰ χεῖρας τὰς τύχας τεσσαράκοντα ἑκατομμυρίων
Γάλλων, ἡγεμονικόν, ἀλλ' εὐπρεπὲς καὶ γαλήνιον,
τὸ μέτωπον ἱλαρόν, τὸ ἐνδυμα κόσμιον, τὸ βλέμμα
διαβατικόν καὶ φλογερὸν ἀλλὰ μελαγχολικόν, ἀνε-
κάλει εἰς τὴν μνήμην μου τὴν περικοπὴν ἐκείνην
τοῦ περὶ τῆς ἐν Γαλλίᾳ δημοκρατίας συγγράμμα-
τός του, ὅπου θρηνῶν τὸ εὐμετάβολον τῶν πολι-
τειῶν, ζωγραφεῖ βεβαίως αὐτὸς ἑαυτόν· « Je ne
conçois pas, λέγει περιλυπός, pour des cœurs un
peu fiers, une plus douloureuse destinée que d'ap-
partenir à de tels temps. Il ne reste plus alors qu'à
s'enfermer dans les soins de la vie domestique et
dans les perspectives de la vie religieuse. Les joies
et les sacrifices, les travaux et la gloire de la vie
publique n'existent plus. » Καὶ τῶνόντι, ἀποχωρήσας
μετὰ τὸ 1848 ἔτος εἰς τὸ πενιχρὸν αὐτοῦ κατάλυ-
μα κατὰ τὴν ὁδὸν La ville l'énéque, αὐτὸς ὁ ἀπο-
βαλὼν ἄλλοτε καὶ τὰ πλουσιώτατα δῶρα τῶν Ἰν-
δῶν ἡγεμόνων, δίδει σπάνιον παράδειγμα ἀδιασεί-
στου ἐγκαρτερήσεως εἰς μίαν ἰδέαν, σπάνιον καὶ ἐν